

Ogenbøll: Jeg vil heller ikke gjøre Udtalelserne til Gjenstand for nærmere Omtale, undertagen for saa vidt det er sagt om Landsthinget eller et enkelt Medlem, at de ere fremkomne med en Kritik, som mildest talt var meget ubillig, og som det ærede Medlem, som jeg sigter til, vilde kalde ubegrundet. Jeg vil blot tillade mig at nævne en saadan Udtalelse, fordi det forekommer mig, at det, der blev forhandlet ifjor her i Landsthinget, ingenlunde havde en saadan Karakter, at det i fjerneste Maade berettigede det ærede Medlem eller Nogen til at kritisere Landsthingets Behandling af Forslaget paa denne Maade. Jeg vil ingenlunde gaa ind paa de øvrige Betragtninger, som det omtalte ærede Medlem har opstillet, fordi de ere skjæve, og skal dermed lade denne Sag ligge. Men da det ærede Medlem i Folkethinget personlig fremdrog mig i Omtalen af et enkelt Spørgsmaal, som ikke vedkom det foreliggende Kontorholbslovsforslag, og gjorde Undskyldning for, at han gjorde det, nemlig i Anledning af en lille beffeden Udtalelse fra mig om et Cirkulære af 5te Marts 1862, saa haaber jeg, at den ærede Formand vil tillade mig i al Korthed at sige et Par Ord til Forsvar for den. Jeg tillod mig ganske simpelt her i Thinget at sige, at, naar man gik ud fra, at Retsbetjentenes Fuldmægtige havde haft endog væsentlige Indtægter udenfor deres Lønning for overhoved at kunne leve, saa var det mindre rigtigt, at man i sin Tid havde søgt at affære saadanne private Forretninger, navnlig ved Cirkulæret af 5te Marts 1862, og jeg vil da blot nævne de Ord, som jeg dengang tillod mig at fremsætte: „Svad Fuldmægtigene angaar, vil jeg nærmest sige, at med Hensyn til dem gaar det bedre an, fordi de have Afgang til en Del privat Fortjeneste, isjøndt denne for en Del blev indskrænket ved Cirkulæret af 1862, som sagde, at de ikke i Kontortiden maatte besætte sig med private Forretninger, et Cirkulære, der efter min Mening gik meget mere eller i det Mindste lige saa meget ud over Befolkningen som over Kontorbetjentene, fordi det er taabeligt, at Folk, der komme til Byen om Dagen og have Forretninger at afgjøre med en Mand, skulle vente til Kl. 7 om Aftenen, naar Kontoret er lukket“. Det er min Udtalelse, og derom er der sagt: „Jeg vil gjerne tro, at denne Bestemmelse“ — nemlig Cirkulæret — „kan være til Ueilighed for Nogle, at de ikke kunne faae deres Forretninger udførte af Fuldmægtigene i Kontortiden, men jeg kan dog ikke Andet end misbillige, naar et Medlem i Landsthinget — jeg er berettiget til at sige, at det er en Retsbetjent, men som ikke er lønnet med fast Løn; han er sportellønnet“ — der kan ikke tages fejl i, at det er mig, der er ment, da jeg var den Æneste, der talte den Gang — „har udtalt, at det er taabeligt, at Folk, der komme ind fra Landet, skulle vente til Kl. 7 om Aftenen, naar Kontortiden er forbi og Døren lukket, inden

de kunne komme til at faae deres Forretninger udførte . . . i alt Fald tror jeg at kunne forstikke, at den Minister, som lod Cirkulæret udgaa, holdt sig fuldt og fast overbevist om, at der ikke var nogen Retsbetjent, som havde fastsat sin Kontortid fra Morgen uafbrudt til Kl. 7 Aften. Altsaa denne Taabelighed kommer i alt Fald kun til at ramme den Retsbetjent, som, det vil jeg sige, vilde handle hensynsløst og ufornuftigt nok til at holde Kontortid uafbrudt fra Morgen til Kl. 7 Aften.“ Det er en Indsigelse mod de Retsbetjente, som holde Kontoret aabent omtrent hele Dagen. Altsaa, de Retsbetjente, som ere saa „ufornuftige og hensynsløse“, at holde Kontoret aabent til Kl. 7 Aften, maa selv tage Skade for Hjengjæld, naar Fuldmægtigen ikke kan faae private Forretninger. Jeg beklager at maatte sige det; men det aabenbarer en Mangel paa Kjenndskab til de virkelige Forhold; thi jeg tør paastaa, at der ikke er 10 Retsbetjente i hele Landet, som ikke holde Kontoret aabent til Kl. 7 Aften. Man begynder om Morgenen, tidligst Kl. 9, og vedbliver til Kl. 12 eller Kl. 1. Der holdes saa en Times Tid eller to Middag, og dernæst holdes Kontoret aabent til Kl. 7. Det er umuligt, at Retsbetjentenes Kontor ikke skal være aabent til den Tid, og det er saa meget mere umuligt, som der jo under 4de Juli 1873 fra Justitsministeriet kom et Cirkulære, som befaler, at enhver Retsbetjent skal have sit Kontor aabent mindst 8 Timer om Dagen. Men naar man vedkjender sig den Sætning, at Fuldmægtige og Kontorbetjente ikke kunne leve af den Løn, som Staten giver, men maa ehverve sig deres Ophold paa anden Maade, og saa forbyder dem at søge saadant Erhverv i al den Tid, Kontoret er aabent, nemlig omtrent hele Dagen, da siger jeg: Det er modstridende, det er Noget, som jeg ikke forstaaer. Jeg kan forstaa den Tankegang, som ligger til Grund for Cirkulæret af 1862 — det var, som jeg først senere har erfaret, det ærede Medlem, der den Gang var Minister — at naar Staten lønner en Fuldmægtig, saa skal han i Kontortiden udelukkende arbejde for Embedet. Saaledes at motivere Cirkulæret er rigtigt, men naar saa Folkethingsudvalget i en Række af Aar gaar ud fra den modsatte Motivering og siger, at Fuldmægtigen kan ikke leve af det, han faaar, uden meget væsentlig ekstraordinær Fortjeneste, saa er der saadan Strid derimellem, at det forekommer mig ikke at forstjene Paatale, naar jeg forrige Gang tillod mig at gjøre opmærksom derpaa.

Formanden: Det ærede Medlem har ganske vist ikke været uden Anledning til at komme ind paa det berørte Punkt, men jeg maa rigtignok finde, at det i Principet vilde være meget uhensigtsigt, om det blev Skik, at man i det ene Thing gjorde saadanne personlige Udtalelser med Hensyn til Medlemmer i det andet Thing, som her ere fremkomne. Om der paa et andet Sted skulde